

Yedi Çan Köyü

Yavuz DEMİRKIRAN

Yedi Çan Köyü

Yavuz DEMİRKIRAN

Bellhaven'ın kalbinde, yüksek ahşap bir kulede yedi çan asılıydı. Her çanın özel bir görevi vardı: biri dostluk için, biri kutlama için, biri şükran için, biri de bağışlama için çalardı. Köylüler, çanların yeşil tepelerin üzerinden çınlamasını dinlemeyi çok severdi. Dağınık kestane rengi saçlı ve kırmızı boyun atkılı meraklı bir çocuk olan Oliver, çanları sık sık hayranlıkla izlerdi.

Çan bekçisi Büyükbaba Felix, uzun boylu ve hafif kambur, gür beyaz saçlı ve yuvarlak gözlüklüydü. Boynunda bir zincire bağlı pirinç bir anahtar taşırdı. Oliver'a, 'Her çan, önemli olanı hatırlamamıza yardımcı olur,' dedi. 'Bağışlama Çanı, biri özür dileyip bir şeyi düzelttiğinde çalar.' Oliver dikkatle dinledi; ela gözleri ilgiyle parlıyordu.

Güneşli bir sabah, Bağışlama Çanı yoktu. Kule, çanın olması gereken yerde sessiz ve boş duruyordu. 'Onu kim alır ki?' diye sordu Oliver. Büyükbaba Felix üzüntüyle başını salladı. 'O çan olmadan eski kavgalar büyüyebilir.' Kısa süre sonra köylüler küçük şeyler yüzünden tartışmaya başladı. Fırıncı Martha, unlu ellerini beline koymuş, her zamankinden daha çok kaşlarını çatıyordu.

Oliver kayıp çanı bulmaya karar verdi. Deri çantasına bir ip ve bir atıştırma koydu. Bir bacağında parlak mavi kurdele olan serçe dostu Pip, omzundan cıvıladı. 'Her yeri arayacağız!' dedi Oliver. Fırından başladı; Martha kaşlarını çatıp, 'Bir çandan haberim yok,' dedi. Ama keskin kahverengi gözleri başka yöne baktı.

Oliver demirciye, dokumacıya ve çiftçiye sordu. Herkes yardım etmek için fazla meşguldü ve homurdanıyordu. 'Şu Martha aletlerimi asla geri vermiyor!' dedi biri. 'Şu çiftçinin tavukları tohumlarımı yiyor!' dedi bir başkası. Oliver iç çekti. Pip'e, 'Kayıp çan herkesi sinirlendiriyor,' dedi. Pip cıvıdayıp önden uçtu, sanki 'Beni takip et!' der gibiydi.

Pip, Oliver'ı köyün kenarına, yaşlı bir meşe ağacının durduğu yere götürdü. Dallarında bir şey parlıyordu. Oliver yukarı tırmandı ve Bağışlama Çanı'nı kuru yapraklardan bir yuvada saklanmış halde buldu. 'Bunu buraya kim koydu?' diye merak etti. Tam o sırada aşağıdan bir burun çekme sesi duydu. Martha bir kökün üstünde oturmuş, gözlerini önlüğüyle siliyordu.

Oliver aşağı indi ve Martha'nın yanına oturdu. 'Çanı sen mi sakladın?' diye nazikçe sordu. Martha başını salladı, ince dudakları titriyordu. 'Uzun zaman önce biri bana kırıcı bir şey söyledi ve onu hiç affetmedim. Çan bana kırgınlığımı hatırlattı, ben de onu uzaklaştırdım.' Oliver bir an düşündü. 'Belki özür dilemek işe yarar?' dedi.

Martha başını kaldırdı. 'Yapabileceğimden emin değilim.' Oliver aralıklı dişlerini gösteren gülümsemesiyle gülümsedi. 'Sana yardım ederim.' Elini tuttu ve onu köye geri götürdü. Pip önden uçtu, cesaret vererek cıvıladı. Köylüler, Martha'yı küçük çocukla görünce merakla toplandı. Büyükbaba Felix kulenin yanında bekliyordu, bulutlu mavi gözleri umut doluydu.

Oliver herkesin önünde durdu. 'Martha çanı kırıldığı için sakladı,' dedi. 'Ama çanı uzakta tutmak sadece işleri daha da kötüleştirdi. Hepimizin yaptığı küçük kabalıklar için özür dilemesi gerek.' Köylüler birbirlerine baktı. Sonra Büyükbaba Felix öne çıktı. 'Daha iyi dinlemediğim için özür dilerim,' dedi.

Köylüler tek tek özür dilemeye başladı. 'Tavuklarını suçladığım için özür dilerim,' dedi çiftçi. 'Aletlerini sormadan ödünç aldığım için özür dilerim,' dedi demirci. Martha derin bir nefes aldı. 'Ben de çanı sakladığım için özür dilerim,' dedi. 'Hatalıydım.' Köylüler gülümsedi ve ağır huysuzluk bir sis gibi dağıldı.

Birlikte Bağıslama Çanı'nı kuleye geri taşıdılar. Oliver, Büyükbaba Felix'in çanı yerine asmasına yardım etti. Çan bekçisi pirinç anahtarını çevirdi ve çan serbestçe sallandı. 'Şimdi çalmaya hazır,' dedi. Herkes nefesini tutarak bekledi. Martha elleri kenetlenmiş halde duruyordu, kaş çatıkları eskisinden daha yumuşaktı.

Büyükbaba Felix ipi çekti ve Bağışlama Çanı çaldı—berrak ve sıcacık, sesle verilmiş bir kucaklama gibi. Köylüler sevinçle bağırdı. Martha güldü ve Oliver gözlerinde yaşlar gördü, ama mutlu yaşlardı. Pip cıvıdayıp Oliver'ın omzunda dans etti. Diğer altı çan da eşlik etti ve Bellhaven'ı müzikle doldurdu. Uyum geri dönmüştü.

O akşam köylüler bir kutlama yaptı. Paylaşmak için ekmek, peynir ve elma getirdiler. Martha, Oliver'a sıcacık bir somun verdi. 'Affetmememe yardım ettiğin için teşekkür ederim,' dedi. Oliver'ın yanakları pembelendi. 'Zor kısmı sen yaptın,' dedi. Büyükbaba Felix kadehini kaldırdı. 'Çanlara,' dedi. 'Bize nazik olmayı hatırlatıyorlar.'

O günden sonra Bağıslama Çanı sık sık çaldı. Biri özür dilediğinde, yumuşak sesi tepelerin üzerinde süzülürdü. Köylüler, özürlerin kalpleri iyileştirdiğini ve geleneklerin bir topluluğu bir arada tutmaya yardımcı olduğunu hatırladı. Oliver o günün anısını kalbinde sakladı; küçük bir çocuğun bile büyük bir fark yaratabileceği dersini de.

Oliver ve Pip sık sık çan kulesinin altında oturup yedi çanı dinlerdi. Büyükbaba Felix, 'Her çan bir hikâye anlatır,' dedi. 'Dostluk, kutlama, şükran, bağışlama—hepsi önemlidir.' Oliver başını salladı. Artık çanların sadece müzik olmadığını biliyordu. Onlar, köyün gerçekten önemli olanı hatırlamasının bir yoluydu.

Ve böylece Bellhaven mutlu kaldı; yedi çanı hayatın tüm özel anları için çaldı. Oliver, cesaretin ve nezaketin en zor sorunları bile çözebileceğini bilerek büyüdü. Bağışlama Çanı'nı her duyduğunda gülümsedi ve Martha'yı, özür dilemenin yedi canlı köye uyumu nasıl getirdiğini düşündü.